

DE DOMME MUISJES

DOOR

W. BLOMBERG—ZEEMAN

Er waren eens twee kleine muisjes
Met velletjes zacht als satijn,
Ze hielden van lekkere hapjes,
En kaas — o, die vonden ze fijn.

Hun moeder was heel erg verstandig,
Die zei: „Eet niet al, wat je vindt,
Want altijd dat smullen en snoepen
Wordt nog eens je ongeluk, kind!”

Ze lieten hun moesje maar praten,
En gingen te zamen hun gang.
Ze waren zoo flink en zoo dapper,
En zelfs voor een poes nog niet
[bang.

't Was eens op een heel mooien
[avond,
Het tweetal ging saam op de jacht.
„Hè, kijk eens, wat lekker vet hapje.”
Dat hadden ze heel niet verwacht.

En zie toch wat wonderbaar huisje,
Vrij kan je naar binnen toe gaan,
Loop weg, onverstandige muisjes,
Blijf toch uit dat huisje vandaan.

Maar neen hoor, één gaat er naar
[binnen,
De deurtjes zijn opengezet,
En 't spek daar, dat ruikt er zoo heerlijk,
Ja hoor eens, dat treft ze nu net.

Heel vlug zal ze lekker gaan smullen,
Maar flip, flap, de deurtjes gaan toe,
Het muisje dat zit er gevangen.
Het komt nooit weer terug bij zijn
[moe.

Vrouw Keetje verschrok van dat leven,
De muizenval was het. Ja heusch!
Slof, slof, ze moet eventjes kijken,
De bril valt pardoes op haar neus.

Het andere muisje schrok ook zoo,
Heel vlug gaat zij er van door.
Straks zegt ze met tranen in d' oogjes,
„Moe! 'k Zal nooit meer snoepen
[gaan, hoor!”

